



SANKT ANSGAR

MEDDELANDEN FRÅN SANKT ANSGARS STIFTELSE



VÄLKOMMEN HIT

2005



HUR KAN MAN PREDIKA I VÅR TID?

Frågan är inte enkel att svara på, speciellt inte i en tid när vi förväntas bli underhållna vart vi än kommer. Många gånger ser sig gudstjänstfiraren endast som en konsument och många präster gör allt för att försöka åstadkomma en stunds underhållning.

Som präst i S:t Ansgars kyrka talar jag många gånger om att gudstjänsten börjar hemma, innan man kommer till kyrkan. Den egna förberedelsen inför firandet av högmässan är viktig, det är då som man bereder tanken att ta emot det som Jesus vill säga just den här söndagen. Då går man till gudstjänsten med en glad förväntan att där möta Frälsaren, inte bara i sakramentet utan också i Ordets förkunnelse. Kanske har man rent av läst söndagens texter som sin egen förberedelse.

Hur skall jag predika? Som präst har jag alltid till uppgift att likt Maria peka på Jesus. Jag vill i förkunnelsen lyfta fram evangeliet och det Jesus säger på ett sådant sätt, att tron fördjupas och att du som gudstjänstfirare förs något närmare din Frälsare. Jesus måste alltså alltid vara i centrum, det är Han som talar genom sitt evangelium. Då är det inte underhållning du får lyssna till, utan du får näring för ditt kristna liv i din vardag.

Det är utifrån Jesus det kristna livet orienteras. I Honom stärks kallel- sen att leva som kristen i vardagen. När Jesus är i centrum i kyrkan - vi måste låta honom vara det - övas vi på ett sådant sätt att Han också blir det i våra egna liv. Om vi låter Honom vara i centrum föds längtan till att få möta honom på nytt och på nytt. Det en stor nåd för en kristen människa att dag efter dag få komma inför Jesus med sitt liv, bekänna sina synder, lyssna till hans Ord, ta emot sakramentet och styrkt gå ut i den vardagen och där leva det kristna livet.



S:t Ansgars stiftelse står mitt uppe i uppgiften att ge studenter och bofasta i Uppsala ett regelbundet möte med Frälsaren. Men S:t Ansgars stiftelse är beroende av sina vänner ute i landet som är villiga att ge sitt bidrag till stöd för den gudstjänstfirande studentförsamlingen i Uppsala. Därför är det med stor tacksamhet som stiftelsen konstaterar att många vänner genom ett regelbundet gåvogivande bidrar till arbetet. Ekonomiskt stöd är en nödvändig materiell bas för det som sker i studentkyrkan.

Är Du inte redan fast givare men skulle vilja bli det eller känner du någon som Du tycker skulle bli det, ta kontakt med mig. Jag hjälper till med att ordna det administrativa i sammanhanget. Bankens autogiro är mycket praktiskt för kontinuiteten i Ditt givande. Ett enkelt sätt att ordna detta är att Du kontaktar mig på telefon 018-52 15 80 och eller skriver till mig, postadress Studentvägen 34, 752 34 Uppsala, eller via e-mail:

studentprast@ansgar.nu

Vårt studentarbete är viktigt. Det har med unga människors framtid och med kyrkans framtid att göra. Många har hört talas om S:t Ansgar eller hittat oss via hemsidan: <http://www.ansgar.nu> Där kan Du fortlöpande läsa om vårt arbete. Hänvisa gärna Dina vänners och Din församlings ungdomar att bo hos oss när de skall studera i Uppsala.

Med önskan om ett välsignat nytt år och en bön om dina förböner för det som sker i och kring S:t Ansgars kyrka.

Uppsala i jultiden 2005

Patrick Lind

studentpräst och föreståndare

GUD HAR SATT SITT SIGILL PÅ OSS

Text: Apg. 8:26-39.

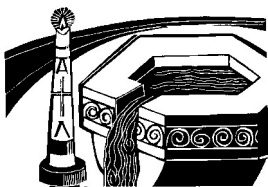


Det är hett på den gamla vägen från Jerusalem till Gaza. Det vet den som varit i dessa trakter av Israel. Därför var det naturligt att det inte fanns några människor på vägen vid middagstid, när solen var som hetast. Man kan undra vad Filippos tänkte, när Guds Ande ingav honom att gå ner på den vägen mitt på dagen, när ingen annan ville vara ute. Men de första missionärerna gick mycket på Andens ledning. Varför Gud skickade honom just då, just på den vägen förstår vi, när vi får höra berättelsen om hur han mötte en etiopier som reste i sin vagn och som just satt och läste ett stycke ur den hebreiska Bibeln. Det blev ett avgörande möte mellan Filippus och den etiopiske hoveunucken. En så lärorik berättelse kunde Lukas inte låta bli att ha med i Apostlagärningarna, sin historiebok om kyrkans första tid. Redan de allra första kristna tog Jesu missions- och dopbefallningen på fullaste allvar. Ingen hade sådana fantasier, som man finner hos somliga finner idag, att den inte skulle gälla. Mission har idag ofta fått en annan innebörd än vad Jesus avsåg. Då var det självklart att där det fanns en kristen, där skulle det givetvis finnas ett vittnesbörd om Jesus. Naturligtvis skall det vara så också idag. Hur skulle evangeliet om Kristus annars spridas till människors salighet?

Det fanns många icke-judar av olika slag som på den tiden kom till Jerusalem. De drogs till judarnas tro på den ende Guden. Många genomskådade de falska gudsbilderna - människoverk som varken kunde se, höra eller tala - och filosofernas bollande med idéer. I sin gudslängtan sökte man efter en verklig Gud. Men omskärnelsen var ett stort hinder för många av icke-judarna att helt ansluta sig till den judiska tron. Därför fanns det runt de judiska synagogsförsamlingarna stora grupper som hörde till dem som »fruktade Gud», som termen löd. De lyssnade till profeterna och försökte följa Mose lag och trodde på den ende Guden. Som sådan hade etiopiern kanske gjort en pilgrimsresa till Jerusalem och lärt sig att stava sig igenom en profetbok på hebreiska (eller fanns det texter på etiopiska?). Men för honom fanns det stora hindret att bli upptagen i gudsfolket. Som snöpt kunde han aldrig helt få tillhöra Israels folk, han var ju eunuck. Det sade Mose lag tydligt och klart. Fanns ingen plats för honom. Han behövde få möta evangelie-

ets Kristus, befriaren från alla gränser.

Så möttes de, den kristne missionären Filippos och etiopiern med den starka gudslängtan. Vem var den »Herrens Tjänare», som Jesaja talade om i sin bok, frågade mannen. Det gav Filippos anledning att undervisa om Jesus, Befriaren för dem som hindrades att få del i det nya livet, i Guds rike. Som Jesus en gång sa: »den som kommer till mig skall jag sannerligen inte kasta ut». Det fanns mycket i Mose lag som hindrade hovmannen från att få tillhöra det utvalda folket. Men de hindren gällde inte efter Jesu befrielsegärning, inte efter hans försoningsdöd på korset och uppståndelsen till det nya livet. Guds rike hade öppnat sig för alla. Dopet som Jesus befallt sin kyrka att utdela var



utan sådana gränser. För dopet gällde det som Paulus så fint formulerade: i dopet är »ingen längre jude eller grek, slav eller fri, man och kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus». Jag tror att berättelsen här vittnar om en då högaktuell fråga bland dem som fick höra evangeliet om Jesus och riket. »Är det något som hindrar att jag blir döpt?» frågade etiopiern för han kände sin situation. Det är ett eko från människor i alla tider, som längtar efter Gud: får jag vara med i Guds

rike? Och de två på Gazavägen fann det vatten som den helige Ande lät vara ett medel till ny födelse och liv.

Detta är *det första texten* lär oss. Dopet är Guds verk fastän det ser så litet ut och fastän kan ske i de mest underliga omständigheter. Det var en befrielsehandling som Gud utförde. Dopet är Guds verk. Som Luther säger i stora katekesen är dopet Guds. Det är en Guds befallning och instiftelse. Att döpas i Guds namn är att icke döpas av människor utan av Gud själv. Han har öppnat dopet för alla. Och det är vägen in i Guds rike och det nya livet med Kristus.

Det andra som är viktigt är att dopet och Kristus hör så nära samman. Man döps till gemenskap med Försonaren och Befriaren. Det framgår tydligt också i berättelsen om hovmannen. Men det krävs en viss förberedelse före dopet. Förberedd var han. Tro på den Ende Guden hade han och han trodde på de heliga skrifterna att Gud talade genom sina profeter. Nu läste han om någon som Gud skulle sända för att befria och ge liv åt dem som lyssnade - Herrens lidande Tjänare hos profeten Jesaja. Hovmannen frågade vem det är som profeten talar om. Svaret var: han talar om Jesus. Filippos kunde undervisa om Jesus och visa att profetierna var fullbordade, allt genom Jesus, Guds Son. När de åkt ett längre stycke ville hovmannen konkret ta emot evangeliet om Jesus, han som försonat världens synder och nu lever och leder sin kyrka. Hur kunde han få leva med Jesus, följa honom och hur skedde den föreningen? Svaret var: genom ett dop. Allt mannen hört om Jesus, hans kärlek, hans under, hans person, Guds Son, han försoningsdöd och uppståndelse och himmelsfärd, frukterna av allt detta i Jesus och hans liv, fick han ta emot i dopet. En förening med Jesus blev det. Som Paulus skriver i Rom. 6 - i dopet följde baptizanden Jesus från hans jordeliv, till kors och död och uppståndelse. Den som döps får på ett hemlighetsfullt sätt följa Jesus i hans lidande, hans korsfästelse, hans död och uppståndelse och inympas i Kristi kropp.

Luther säger i stora katekesen att dopets avsikt är att saliggöra. Man döper ingen för att den människan ska bli någonting här på jorden, medlem i ett speciellt kyrkosamfund, utan för att han skall bli salig. Salig är den som är befriad från syndens och dödens makter och får komma in i Kristi kropp och evigt leva med honom. I dopet tecknas vi

med sigillet, den helige Ande, Guds tecken, »Gud har smort oss (dopet), satt sitt sigill på oss och gett oss Anden som en borgen i våra hjärtan», 2 Kor. 1:22.

När jag funderar över detta fantastiska som Gud gjort med oss i dopet upptäcker jag hur litet dopet verkligen betyder för de flesta kristna i vardagslivet. Det är sällan man hör någon säga »jag är kristen, jag är döpt». Istället säger man »jag tror på Gud». Det kan vara samma sak men det visar att dopet inte är det aktuellt. Det borde vara den fasta grunden i en kristens liv. Och det är inte något vi gjort själva som vi kan fundera över om det räcker eller är accepterat. Det är *Gud* som tog mig, oss till sina barn. Helst vill vi nog göra något som vi kan åberopa oss på och hålla fram inför Gud i stället för att vara utlämnade åt det som Gud gjort helt och fullt. Men dopet som Guds verk är något som



håller, hans löften håller. Vi borde lära oss litet av den glada psalmen 69 i Psalmboken »Glad jag städse vill bekänna: jag är döpt i Jesu namn. Ingen tillflykt är som denna: öppen står min Faders famn...» Det är något att ha i livet! Verserna visar att när det blir svårt i kristenlivet då får vi tänka på vårt dop. Där gavs ett löfte som håller och som visar att Gud älskar oss och vill vår salighet. Visst kan man fela i livet och, som Luther uttryckt det, falla överbord från Kyrkans skepp där Kristus är skepparen. Men det gäller att genom syndernas förlåtelse snabbt komma ombord igen istället för att flyta omkring på en planka i denna världens kalla vatten. Det ger ingen salighet och är ingen höjdare. När Noa och hans familj höll på att dränkas blev arken, skeppet, deras räddning. Som Petrus skriver: de blev räddade genom vattnet. »Ni räddas genom att Jesus Kristus har uppstått, han som stigit upp till himlen och sitter på Guds högra sida...»

Visst kan det skymma i tron, visst kan man uppleva det som om Gud vänt sig bort från en. Också då är det starkt att få säga »jag är döpt i Jesu namn». Det är ett löfte som håller. Jag tror att vi verkligen behöver en förnyelse där dopet får vara grunden och föreningsbandet med Kristus.

Tyvär blir vårt dop ofta bortglömt. Men det innehåller den fasta punkten i kristenlivet. Det är ett Guds verk - inte min handling utan Guds.

Därför har den döpte sin legitimation i dopet, hon har fått sigillet den helige Ande. Hon tillhör Kristus. Gud har satt sitt sigill på oss och gett oss Anden som en borgen.

*Predikan i S:t Ansgars kyrka Första söndagen efter Trefaldighet 2005
Biskop Bertil E. Gärtner*





BEHÖVER JAG PREDIKAN?

Ja det gör jag. Tron får sin näring av Guds ord och sakrament. I min enskilda bibelläsning möter jag Guds tilltal och försöker förstå, hur jag skall omsätta Guds vilja i mitt eget liv. En bibeltext har flera skikt, och jag kanske förstår den för ytligt. Tillämpningen i mitt eget liv blir subjektiv. Därför behöver jag en textnära predikan med Kristus i centrum i predikan, som går på djupet både vad Kristus har gjort för mig och hur budskapet skall kunna bära frukt i mitt eget liv bland mina medmänniskor.

För att ordet skall verka behöver det få »gro» i mig. Jag måste vara öppen och mottaglig och med Andens hjälp meditera över predikan. Därför är en stunds tystnad efter predikan en stor hjälp. När man blir äldre blir minnet sämre. Då är det en hjälp om predikan har tydlig struktur exempelvis i punkter. Att upprepa punktrubrikerna i slutet av predikan underlättar memorerandet. Predikan blir även en näring för bönen och en hjälp att rätt ta emot Kristus i mässan.

Inga Bill, kyrkbänksnötare i S:t Ansgar.

ATT PREDIKA GUDS ORD I VÅR TID

En god predikan, så som jag - en blivande predikant - förställer mig den, har tre beståndsdelar. Den bör vara undervisande, utmanande och underbar.

För det första: *undervisande*. Vi behöver inte läsa många verser i evangelierna för att upptäcka att Jesus ägnade sig åt undervisning. Då som nu behöver människor få undervisning om Guds rike. Inte som en akademisk, vetenskaplig disciplin utan som praktisk och konkret undervisning om Gud, livet och kyrkan - en jordnära undervisning om himmelriket.

För det andra: *utmanande*. Predikan måste beröra något i människan som väcker en vilja hos henne att på något sätt agera och förändra sin situation. En predikan får inte passera som en fin betraktelse som inte berör. Den utmanade delen kan jämföras med lagens funktion. Lagen visar på synden och manar till omvändelse. Predikan måste utmana människan till förändring, till omvändelse. Ibland behövs en liten knuff för att komma bort ur gamla hjulspår.

För det tredje: *underbar*. Lukas berättar att Jesus vann Guds och människors välbehag. Så bör det också vara med predikan. Den ska sprida ord som förlöser, tröstar, stödjer, uppmuntrar och sprider glädje. Vara ett Herrens evangelium till de behövande helt enkelt, som flödar över av mjölk och honung.

En god predikan innehåller alltså, mättande fibrer, lagom sälta och ljuv sötma, ungefär som ett gott matbröd.

Oscar Habne, teol. stud.





ANSGARS GUDSTJÄNSTER FORMADE MIG

Jag är sedan min prästvigning 2005 präst i Vetlanda pastorat. De sista åren innan jag blev präst bodde jag på S:t Ansgar i Uppsala och firade många gudstjänster här.



I S:t Ansgars kyrka är predikan ofta en vila. Man fick lugna ner sig från det många gånger roliga men hektiska studentlivet. Predikningarna var sinsemellan mycket olika från söndag till söndag, det gemensamma var att de handlade om växt, om att växa som människa och kristen.

Det serverades sällan några enkla lösningar på livets svåra frågor men man fick lära sig att lita på Gud och söka honom i Ordet och i nattvarden. Ofta handlade predikningarna om att vi aldrig blir färdiga som kristna. Vi behöver ständigt söka Gud på nytt.

S:t Ansgars kyrka har till skillnad från många andra kyrkor i Uppsala och i landet inte en eller två präster som predikar. Det är en lång rad präster som regelbundet predikar i vår kyrka. Det gör också att det blir väldigt olika karaktär på gudstjänsterna ibland var predikan självavvärdande, ibland förklarande ibland utmanande. De flesta varianter av predikan förekommer på S:t Ansgar och det är bra för det ger en mångfald.

I S:t Ansgars kyrka kan man också »vila i liturgin» och det är skönt. Predikan är inte det enda som händer i en gudstjänst, varje högmässa har nattvard vilket gör att det blir balans mellan att lyssna till Kristus och att möta Kristus i sakramentet.

Idag står jag själv som präst och skall predika varje söndag. Det är en stor utmaning som ger mig både glädje och bekymmer. Det är roligt att predika för människor, samtidigt är det svårt att nå fram till de olika människor som samlas. Jag märker tydligt att gudstjänsterna på S:t Ansgar har format mig och det tror jag är bra.

De församlingar där jag nu har min tjänst ser annorlunda ut än vad S:t Ansgars gudstjänstgemenskap gör. Här är det färre som samlas gudstjänst och de som firar gudstjänst är inte alltid lika vana att göra det. Det är också mycket svårare att få människor att hjälpa till med olika uppgifter i gudstjänsten. Som ny präst och predikant är jag tacksam för åren på S:t Ansgar och hoppas kunna föra med mig sättet att fira gudstjänst och predika ut till de församlingar som jag kommer att verka i.

Simon Johansson, pastorsadjunkt.



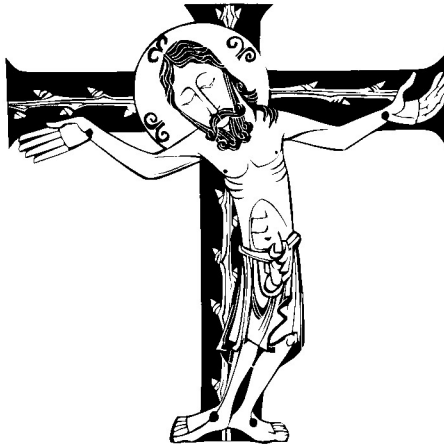
FÖLJ JESUS

Jag vet inte hur många gånger jag har suttit i kyrkbänken och känt mig träffad av ord och förmaningar från en predikan. Allt för ofta tänker jag tyst för mig själv att »en sån god människa är inte jag» eller »så där givmild är inte jag» eller något liknande. Och varje gång inser jag att jag är långt ifrån perfekt som människa. Varför fortsätter jag då att gå till kyrkan och lyssna till ännu en predikan? Det finns två anledningar.

Den första är att jag en gång sa ja till att följa Jesus. Jag bestämde mig då för att jag ville leva med Honom, vilket har fått konsekvenser för hur jag lever mitt liv. Bibeln är full av undervisning om hur vi som kristna bör tänka och leva. Inte för att samla pluspoäng inför Gud eller andra människor, men för att bli mer lika de vi var tänkta att vara i skapelsens begynnelse. Min önskan är att bli mer lik Jesus och genom att bl.a. lyssna till predikningar, får jag lära mig mer och påminnas om vad jag bör arbeta med hos mig själv.

Den andra anledningen är att jag vet att jag är älskad av Gud. Jag är älskad oavsett vad jag gjort eller vem jag är och jag behöver bli påmind om det. Det är inte mina handlingar som avgör om jag får komma inför Gud. Jesu död på korset medför att ingenting kan ligga mellan mig och Gud. Jag är fri och ren tack vare Guds kärlek som aldrig tar slut. Och det budskapet är också tydligt i Bibeln. En bra predikan för mig är när jag blir påmind om min litenhet som människa och otroliga rikedom och glädje som förlåten kristen.

Pia Brokhøj, farm. stud.



ANSGARSGÅRDEN

Ansgarsgården driver på uppdrag av Sankt Ansgars stiftelse två femvåningshus med 115 rum för studenter. Ansgarsgården är centralt beläget i Uppsalas äldsta och största studentbostadsområde, granne med Norrlandsgårdarna och



bostadskvarteret Triangeln, något kvarter bort ligger Rackarbacken och Gamla Studentstaden. Från Ansgarsgården är det gångavstånd till Uppsalas stadskärna med domkyrkan, universitetshuset, universitetsbiblioteket Carolina Rediviva, studentnationerna och en rad universitetsinstitutioner. De flesta av Ansgarsgårdens hyresgäster bor i tre- eller fyrrumskorridor, där man delar duschrum, toalett och kök. Ett tiotal små, men välplanerade familjelägenheter finns också. De första hyresgästerna flyttade in på Ansgarsgården 1960. Under det senaste året har en större renovering genomförts med byte av bl.a. stammar och installation av bredband.

Vem får bo på Ansgarsgården? Alla inskrivna studenter vid Uppsala universitet, Sveriges lantbruksuniversitet och Johannelunds teologiska högskola, som har en kristen förankring i Svenska Kyrkan och gärna vill delta i gudstjänstlivet i Sankt Ansgars kyrka är välkomna som hyresgäster. Ansökningsblanketter finns på <http://www.ansgar.nu>

**STÖD
STUDENTARBETET:
BANKGIRO 5377 - 5334
PLUSGIRO 34 04 88-6**

TVÅ AV HÖJDPUNKTERNA UNDER ÅRET



Konfirmation i påsknattsliturgin

Under den heliga påsknatten konfirmerades Henrik Gustafsson och Mikael Isaksson av studentpräst Patrick Lind.



<http://berget.se>

Under året har gudstjänstfirare från Sankt Ansgar deltagit i retreator på Sankt Davidsgården i Rättvik.

SANKT ANSGARS STIFTELSE

Studentvägen 34. 752 34 Uppsala.

Hemsida: www.ansgar.nu

Bankgiro: 5377-5334, Plusgiro: 34 04 88 - 6

Expeditionen

Telefontid: tis-tors 10.00-12.00, tel 018-52 15 70, fax 018-52 15 75,

e-post: expeditionen@ansgar.nu

Studentpräst och föreståndare

Patrick Lind, tel 018-52 15 80, mob 0706-69 03 42,

e-post: studentprast@ansgar.nu

Kantor

Jarri Ederth, tel 018-52 15 70 exp, 018-69 25 67 hem,

e-post: kantor@ansgar.nu

Intendent

Monika Bratt, tel 018-52 15 75 exp, 018-20 69 54,

e-post: monika.bratt@ansgar.nu

KOLLEKTVÄDJAN

FÖRSAMLINGSKOLLEKT TILL DET KRISTNA STUDENTARBETET VID SANKT ANSGAR — KYRKAN I STUDENTSTADEN

Sankt Ansgars stiftelse i Uppsala erbjuder en kristen gemenskap och en kristen miljö för studenter. Mitt i universitetsstadens största studentbostadsområde finns sedan mer än 40 år S:t Ansgars kyrka och Ansgarsgårdens kyrkliga studenthem. Det vill vara en Svenska kyrkans utsträckta hand till de mer än 35.000 unga människor från hela landet som studerar vid Uppsalas båda universitet. Centrum i arbetet är gudstjänsten.

Söndagens högmässa i S:t Ansgars kyrka lockar regelbundet långt över hundra besökare. Arbetet bygger helt på frivilligt insamlade medel. Många studenter, med skilda studieinriktningar, bidrar själva till verksamheten, som leds av en studentpräst. I utåtriktad och inbjudande verksamhet, kamratumgänge, bibelstudier och själavård kommer många unga människor i kontakt med kristen tro och hjälps vidare till ett kristet liv som vuxen.

Det arbete som S:t Ansgars stiftelse utför är en viktig del i det ansvar Svenska kyrkan måste ta i dagens högskolevärld. Vi vädjar därför om en god kollekt och om församlingens förböner för studenter och forskare vid universitetet och högskolor och för det kristna studentarbetet.

För Sankt Ansgars stiftelse



Oloph Bexell
Professor,
ordförande.



Patrick Lind
Studentpräst,
föreståndare.



Munskänken



Förste sakristanen



Städdag



Floristerna

2005



Vårutflykt

G
Å
R
D
S
F
E
S
T



SANKT ANSGAR

*Kyrkan i studentstaden
Uppsala*

- Högmässa varje söndag
- Dagliga tideböner
- Veckomässor
- Studentboende i korridorrum

<http://ansgar.nu>